

Arrestnummer c/ 487 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / VJ11
Datum van uitspraak 2 mei 2018
Rolnummer 2018/CO/60
Notienummer parket-generaal 2018/PGA/280 2018/VJ11/77

Verbodsmaat

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001133563-0001-0020-01-01-1

2018/PGA/280 – 2018/VJ11/77

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

De GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR
van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap Afdeling ROHM
Limburg, Ruimtelijke Ordening
Koningin Astridlaan 50 bus 5 te 3500 Hasselt

eiser tot herstel

afwezig

tegen

628

1.
geboren te | op |
wonende te |
Belg.

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Wim Mertens, advocaat bij de balie
Limburg

2. ...

1. Ten laste gelegde feiten

Als dader of mededader, hetzij door het misdrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd, hetzij door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt.

Te , meermaals, op niet nader te bepalen data tussen 1 januari 2012 en 31 december 2013

op het perceel aldaar gelegen te

eigendom van
ingevolge akte verleden door notaris op

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), namelijk het bouwen van een achtergevel niet conform de vergunning en in weerwil van de geweigerde aanvraag

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op
nr. en ambtshalve ingeschreven.

Ontvangen: 220,00 euro.

De Bewaarder (get.)

eigendomsakte verleden door notaris te

PAGE 01-00001133563-0003-0020-01-01-4

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 5 december 2017 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, kamer 13, werd als volgt beslist:

OP STRAFGEBIED

Eerste beklaagde

Verklaart beklaagde schuldig aan de tenlastelegging.

Veroordeelt hem tot een geldboete van 1.000,00 euro. Stelt vast dat de feiten gepleegd werden na 31.12.2011, zodat art. 2 van de wet van 28.12.2011 i.v.m. de opdecimen, van toepassing is en dat deze geldboete, door verhoging met 50 opdecimen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op 6.000,00 euro.

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 90 dagen.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van DRIE JAAR voor 1/2 van de geldboete, namelijk voor 500,00 euro, gebracht op 3.000,00 euro door verhoging met 50 opdecimen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdecimen en also gebracht op 200,00 euro.

Verwijst de veroordeelde tot de helft van de kosten van de publieke vordering, tot op heden voor hem begroot op de som van 135,23 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

...

HERSTELVORDERING:

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond.

Beveelt eerste beklagde over te gaan tot uitvoering van aanpassingswerken implicerende het afbreken van het gedeelte van de uitbreiding dat groter is dan de vergunde toestand, met name het gedeelte van de rechter- en achterkant van de uitbreiding, inclusief de funderingen.

Beveelt dat eerste beklagde binnen een termijn van 12 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van art. 1385bis Ger. W. de hoger vermelde aanpassingswerken dient uit te voeren.

Beveelt voor het geval de aanpassingswerken niet binnen de termijn van 12 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis, zijn uitgevoerd, dat de stedenbouwkundige inspecteur/het College van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van eerste beklagde.

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het vonnis uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

Veroordeelt eerste beklagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel, niet wordt voldaan, tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig vonnis vooraf betekend werd.

Zegt voor recht dat de melding van het vonnis zal worden gemaakt in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor te : onder ref. nr.

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 6.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 5 december 2017 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 3 januari 2018 door de beklaagde
- op 3 januari 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen de beklaagde tegen al de schikkingen, uitgezonderd deze betrekkelijk de burgerlijke belangen.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt:

- op 3 januari 2018 door de beklaagde
- op 3 januari 2018 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake beklaagde

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 14 maart 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging ontwikkeld door zijn raadsman voornoemd

De namens beklaagde neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

De eiser tot herstel, alhoewel regelmatig gedagvaard zijnde, is niet in persoon of bij advocaat verschenen op de terechtzitting van 14 maart 2018 en de zaak werd te zijnen opzichte bij verstek behandeld.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep, zowel van de beklaagde als van het Openbaar Ministerie, werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagde d.d. 03 januari 2018 zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

3. Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie d.d. 03 januari 2018 zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief met betrekking tot de strafmaat is nauwkeurig.

4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich uit tot de beoordeling van de beschikkingen op strafrechtelijk gebied van het bestreden vonnis die betrekking hebben op de schuldigverklaring van beklaagde aan het hem ten laste gelegde feit, de strafmaat en de herstellvordering.

5. Beoordeling

1. De door het decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) bepaalde wijzigingen aan het vergunningsluik van de VCRO zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie artikel 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017)).

Door artikel 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in artikel 4.2.1. VCRO de woorden "*voorafgaande stedenbouwkundige vergunning*" vervangen door de woorden "*voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen*".

2. Artikel 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking treedt één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekent dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Echter ingevolge artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van artikel 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

3. Het nieuwe artikel 6.2.1. van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

"De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder

uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning;"

4. De feiten waarvoor beklaagde vervolgd wordt, maken een inbreuk uit op het artikel 4.2.1.1°.a) (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), namelijk het bouwen van een achtergevel niet conform de vergunning en in weerwil van de geweigerde aanvraag

Deze feiten zijn strafbaar gebleven, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1.lid 1.1° VCRO (voorheen 6.1.1.lid 1.1° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning en de strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

De feiten zelf, voorwerp van de strafvordering, blijven hierdoor ongemoeid en deze wetswijzigingen wijzigen derhalve noch de strafbaarheid van de feiten noch de strafmaat.

De beklaagde werd hiervan in kennis gesteld en heeft de gelegenheid gekregen zijn verweermiddelen desbetreffend naar voren te brengen.

5.2. Motivering ten gronde

5.2.1. Op strafrechtelijk gebied

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals hiervoor omschreven bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter op blz. 4 t.e.m. 6 van het bestreden vonnis, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen, en – mede in antwoord op de beroepsconclusie voor beklaagde – aangevuld als volgt.

2. Beklaagde vraagt om te worden vrijgesproken, om reden dat de werken door een fout van de aannemer zouden zijn uitgevoerd op basis van de geweigerde bouwplannen, en niet op basis van de goedgekeurde bouwplannen, en dit tijdens een langdurige afwezigheid van beklaagde en diens echtgenote in het buitenland.

Het hof onderschrijft het standpunt van de eerste rechter op dit punt, met name dat deze bewering ongeloofwaardig is en bovendien niet strookt met de realiteit, nu ook de bouwdiepte vermeld op de *“verkeerde versie van de plannen”* (17,52 m) met ongeveer 3 meter werd overschreden (totale bouwdiepte: ongeveer 20,40 meter).

De eerste rechter heeft terecht gemotiveerd dat de bouwheer zelf controle dient uit te voeren op de werken. Indien de bouwheer hiertoe in de onmogelijkheid zou verkeren door bijvoorbeeld ziekte of langdurig verblijf in het buitenland, dient hij deze noodzakelijke controle door iemand anders te laten uitvoeren, bijvoorbeeld de door hem aangestelde architect.

Beklaagde blijft overigens in gebreke om te bewijzen dat hij tijdens de gehele duur van de bouwwerken in het buitenland verbleef. Beklaagde maakt dit zelfs niet aannemelijk, en beklaagde heeft tot op heden nog steeds niet aangegeven in welke periode hij exact in het buitenland zou hebben verbleven. In die omstandigheden is het horen van *“de aannemer”*, overigens zonder verdere identiteitsgegevens, niet aangewezen.

De bewering van beklaagde (blz. 5 van zijn beroepsconclusie) dat bij zijn terugkomst uit het buitenland de ruwbouw *“reeds volledig was afgewerkt”* en beklaagde derhalve *“voor een voldongen feit werd geplaatst”* waaraan niet meer te verhelpen viel, is echter in strijd met de eigen verklaring van beklaagde d.d. 17.05.2014 (stuk 19), waarin beklaagde ter zake heeft gesteld: *“Toen ik terug thuis kwam, stelde ik de fout vast, maar toen lagen de dallen er al op”*. Dit betekent dat de ruwbouw op dat ogenblik geenszins voltooid was. Beklaagde had op dat ogenblik de aannemer kunnen wijzen op zijn ‘fout’, en deze ‘fout’ had mits aanpassingswerken nog aangepast kunnen worden. Dat beklaagde dit bewust niet gedaan heeft, bevestigt dat hij wel degelijk wetens en willens als eigenaar/opdrachtgever de illegale werken heeft toegestaan of minstens gedoogd.

Tenslotte stelt beklaagde op blz. 5 van zijn beroepsconclusie dat de eerste rechter hem ten onrechte zou hebben verweten dat hij nog geen losstaande garage heeft gebouwd en een autostandplaats in de voortuin heeft voorzien.

De eerste rechter heeft enkel vastgesteld dat de stedenbouwkundige vergunning d.d. 07.3.2013 (stuk 58) een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning betreft, en dat een aantal voorwaarden zoals het oprichten van een garage in de achtertuin en het voorzien van een autostandplaats in de voortuin, door beklaagde bewust niet werden nageleefd.

3. Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

PAGE 01-00001133563-0010-0020-01-01-4

- de persoon en de ingesteldheid van de beklaagde,
- zijn strafrechtelijk verleden,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die, zoals de eerste rechter terecht stelde, getuigen van weinig respect voor de regels van ruimtelijke ordening,
- het verstrijken van de tijd sedert de feiten zonder dat er sprake is van het overschrijden van de redelijke termijn.

Daarom werd aan de beklaagde door de eerste rechter om oordeelkundige redenen, beaamd en overgenomen door het hof, een wettige, passende en aangepaste bestraffing opgelegd, die door het hof wordt bevestigd.

Deze geldboete, voor de helft met uitstel van tenuitvoerlegging - waartoe de beklaagde in de wettelijke voorwaarden verkeert -, moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen en moet hem leren de regels van ruimtelijke ordening te respecteren.

Nochtans moet beklaagde beseffen dat wanneer hij tijdens de proefperiode opnieuw dergelijke feiten of andere ernstige feiten zou plegen, het verleende uitstel van tenuitvoerlegging kan worden herroepen.

Het hof gaat niet in op het verzoek van beklaagde tot het verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel – mede gelet op de ernst van de bouwinbreuk – niet van aard is om beklaagde afdoende te wijzen op zijn maatschappelijke beperkingen en verplichtingen, en nu beklaagde evenmin aantoont op welke wijze het opleggen van een geldboete voor beklaagde een onevenredige sociaal-economische declassering zou meebrengen.

In tegenstelling tot hetgeen beklaagde op blz. 5 van zijn beroepsconclusie voorhoudt, heeft hij geenszins *“alles in het werk gesteld om de toestand stedenbouwkundig te regulariseren”*: beklaagde heeft als eigenaar wetens en willens aan een aannemer de opdracht gegeven om een constructie te bouwen die niet conform de afgeleverde stedenbouwkundige vergunning werd uitgevoerd, en in weerwil van de geweigerde stedenbouwkundige vergunning. De raadsman van beklaagde heeft ter terechtzitting van het hof d.d. 14 maart 2018 uitdrukkelijk verklaard dat beklaagde géén aanvraag heeft ingediend tot regularisatie.

De omvang van de opgelegde geldboete is aangepast aan de ernst van de bouwinbreuk, en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

5.2.2. De herstellvordering

5.2.2.1. Voorwerp van de herstellvordering

Het college van burgemeester en schepenen van de stad heeft op zijn zitting van 15 januari 2015 besloten om de positief geadviseerde herstellvordering voor te leggen aan het parket van de procureur des Konings.

De herstellvordering heeft als voorwerp de *'uitvoering van aanpassingswerken'*, hetgeen impliceert het afbreken van het gedeelte van de uitbreiding dat groter is dan de vergunde toestand (gedeelte van rechter- en achterkant van de uitbreiding, inclusief funderingen).

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft zich aangesloten bij deze herstellvordering per brief van 12 februari 2015, en hij vorderde aanvullend een dwangsom van 125 euro per dag vertraging in de uitvoering van de gerechtelijke herstelmaatregel.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende positief advies over de herstellvordering op 20 november 2014.

De herstellvordering werd overgemaakt aan het Openbaar Ministerie op 12 februari 2015.

5.2.2.2. Beoordeling van de herstellvordering

1. Huidig artikel 7.7.5 VCRO bepaalt dat vanaf de inwerkingtreding van titel VI, hoofdstuk III, afdeling 1, zoals gewijzigd bij artikelen 55 tot en met 61 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning – dit is vanaf 1 maart 2018 - de burgemeester en de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur de taken en bevoegdheden overnemen die voor de inwerkingtreding door het college van burgemeester en schepenen werden waargenomen in het kader van titel VI van deze codex, en dat ze de herstellvorderingen voortzetten die door het college van burgemeester en schepenen werden ingeleid bij het openbaar ministerie of voor de burgerlijke rechter.

2. Art. 6.1.41.§1 VCRO, waarnaar beklagde vanaf blz. 7 van zijn beroepsconclusie verwijst, werd met ingang van 1 maart 2018 opgeheven bij art. 22 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning.

Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1 VCRO bepaalt thans in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

3. In casu is het gevolg van het misdrijf niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn. De voorliggende herstellvordering is immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening.

De betreffende woning is immers gelegen binnen de gemeentelijke bouwverordening voor de . Bijgevolg is deze gemeentelijke bouwverordening van toepassing op alle woningen gelegen in de : van , destijds gebouwd in opdracht van de koolmijn met een specifieke bouwtypologie. De hoofdbedoeling is te trachten het algemeen straatbeeld en de karakteristieken van de diverse woontypes te bewaren.

De voorliggende herstellvordering motiveerde ter zake: *“Gelet dat de bouwverordening van de werd opgesteld om te trachten het algemeen straatbeeld en de karakteristieken van de diverse woontypes te bewaren. Harmonie is de essentie van stedelijke kwaliteit. Herhaling van hetzelfde type en uitbreidingen volgens de voorschriften zijn essentieel voor de uniformiteit van de omgeving. Elk ontwerp van uitbreiding moet bijdragen tot een eenheidsbeeld van de . Het uitzicht van de gebouwen is immers belangrijker voor de gemeenschap dan voor de bewoner. Inpassing in het harmonisch geheel is belangrijker dat persoonlijke voorkeuren in het individueel ontwerp. Elke ingreep kan een invloed hebben op één van de vele betekenissen die door de wijk en de individuele woningen worden gedragen. Huidige situatie mag daarom geen precedent voor de toekomst zijn.”*

In dit verband kan tevens verwezen worden naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, die overwoog dat de geviseerde handelingen niet kunnen aanvaard worden omwille van visueel-vormelijke hinder die onaanvaardbaar is binnen de onmiddellijke omgeving en de onverenigbaarheid met de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen in de “ ”.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid overwoog verder dat de uitbreiding die werd gerealiseerd ter hoogte van de achtergevel maar niet gelijklopend met de zijgevel (breder dan het hoofdgebouw), strijdig is met de uitgangspunten en richtlijnen van de gemeentelijke bouwverordening voor de . De betreffende aanvraag werd trouwens op 8 november 2012 door de vergunningsverlenende overheid geweigerd. De bouwdiepte van ongeveer 20,40 meter is eveneens strijdig met deze bouwverordening en is bovendien bijna 3 meter dieper dan de aanpalende bebouwing.

Het hof is van oordeel dat de goede ruimtelijke ordening kennelijk wel op een onevenredige wijze wordt geschaad, door het feit dat de bouwdiepte thans 20,40 meter bedraagt in plaats van de principieel toegelaten 17 meter. Het betreft hier een substantiële overschrijding van de maximale bouwdiepte, die – gelet op het feit dat het perceel van beklagde een langwerpige hoekperceel betreft – duidelijk zichtbaar is vanop de straat en daardoor het eenheidsbeeld van de : doorbreekt.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid besloot dat de beoogde bouw- of aanpassingswerken kennelijk volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen, omdat hiermee een toestand wordt tot stand gebracht die door de vergunningsverlenende overheid verenigbaar werd geacht met een goede plaatselijke ordening. Het hof sluit zich aan bij deze overwegingen, zodat de herstelmaatregel van de meerwaardesom geenszins principieel te vorderen is, zoals beklagde ten onrechte voorhoudt in zijn beroepsconclusie.

4. De gemotiveerde herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad | na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk, in de zin dat de uitvoering van aanpassingswerken voor beklagde geen nadeel veroorzaakt dat in wanverhouding zou staan met het behoud van de harmonie van de onmiddellijke omgeving en derhalve het voordeel voor de goede ruimtelijke ordening.

Evenmin is de thans voorliggende herstellvordering 'onuitvoerbaar', zoals beklagde ten onrechte voorhoudt op blz. 14 van zijn beroepsconclusie. Het feit dat de uitvoering van de herstellvordering ingrijpende werkzaamheden met zich mee zullen brengen, volstaat op zich niet om te besluiten tot de onuitvoerbaarheid van deze werken.

Dat voor de uitvoering van de gevorderde aanpassingswerken de aanwezige keukeninstallatie verwijderd zal moeten worden, alsmede de inbouwkast en lavabo in de slaapkamer, maakt deze aanpassingswerken evenmin 'onuitvoerbaar', noch is de herstellvordering om deze reden kennelijk onredelijk.

5. Tevergeefs beroept beklagde zich op beweerde gelijkaardige inbreuken in de buurt die zouden getolereerd worden. Dit is een loutere bewering die door niets bewezen wordt. De door beklagde neergelegde foto's vormen niet het bewijs van gelijkaardige inbreuken inzake de overschrijding van de principieel toegelaten bouwdiepte met meer dan 3 meter. Er is derhalve geen schending van het gelijkheidsbeginsel aangetoond. Beklagde toont geen feitelijke en concrete gegevens aan waaruit zou moeten of kunnen worden afgeleid dat hij in rechte en in feite ongelijk zou behandeld worden, zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

6. Opdat een herstellvordering zou steunen op motieven van goede ruimtelijke ordening, is het niet vereist dat derde-buurtbewoners klacht hebben ingediend.

7. Tenslotte werpt beklagde op blz. 15 t.e.m. 17 van zijn beroepsconclusie op dat de gemeentelijke bouwverordening voor de | : strijdig zou zijn met de toentertijd geldende artt. 59 en 60 van de Stedenbouwwet van 1962 en met het beginsel van het verbod van machtsoverschrijding, zodat de gemeentelijke bouwverordening met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing dient te worden verklaard.

Volgens beklagde vormde de gemeentelijke bouwverordening voor de | van 8 november 1993 'het decisief motief van de herstellvordering', zodat ook de wettigheid van de herstellvordering zou zijn aangetast.

Dit middel is gebaseerd op de stelling dat maatregelen van ruimtelijke ordening niet in een gemeentelijke bouwverordening kunnen getroffen worden.

8. Een gemeentelijke bouwverordening kan echter wel betrekking hebben op de fraaiheid van de bouwwerken en hun inpasbaarheid in de onmiddellijke omgeving. Wanneer de finaliteit van een gemeentelijke bouwverordening erin bestaat om te trachten het algemeen

straatbeeld en de karakteristieken van de diverse woontypes en hun fraaiheid te bewaren, met het oog op uniformiteit van de omgeving, blijft deze bouwverordening binnen de door de wet bepaalde grenzen en is er geen sprake van machtsoverschrijding.

De gemeentelijke bouwverordening voor de | : dient derhalve niet met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te worden verklaard.

9. Op grond van huidig artikel 6.3.1.§4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft zich per brief van 12 februari 2015 bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad | aangesloten, en hij vorderde aanvullend een dwangsom van 125 euro per dag vertraging in de uitvoering van de gerechtelijke herstelmaatregel.

De termijn voor het herstel wordt bepaald op 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hem bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklagde gebruik had kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 12 maanden, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklagde en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd.

10. Op grond van huidig artikel 6.3.4.§1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

6. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 186, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 66 van het Strafwetboek
- 4.2.1.1°.a), 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.2.1.1°.a), 6.2.1.lid 1.1°, 6.2.6, 6.3.1.§§1, 4 en 6), 6.3.2, 6.3.3, 6.3.4.§1, 6.3.10, 7.7.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964

7. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak voor wat betreft de beklagde en bij verstek voor wat betreft de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur;

PAGE 01-00001133563-0017-0020-01-01-4

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis;

Veroordeelt beklagde tevens tot betaling van een bijdrage van TWINTIG EURO aan het Fonds voor de Juridische tweedelijnsbijstand;

Met betrekking tot de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering, ingesteld door het college van burgemeester en schepenen en op grond van artikel huidig artikel 7.7.5. VCRO voortgezet door de burgemeester en de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur en waarbij de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zich heeft aangesloten, gegrond;

Beveelt beklagde om op het perceel gelegen te
, over te gaan tot het uitvoeren van aanpassingswerken, hetgeen impliceert:

het afbreken van het gedeelte van de uitbreiding dat groter is dan de vergunde toestand, met name het gedeelte van rechter- en achterkant van de uitbreiding, inclusief de funderingen,

binnen de termijn van TWAALF MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4.51 VCRO dat, als de aanpassingswerken niet binnen de door dit arrest gestelde termijn zijn uitgevoerd, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de burgemeester/gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur/gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Bevestigt het bestreden vonnis met betrekking tot de veroordeling tot de kosten;

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklagde tot de overige kosten van de strafvordering en de herstellvordering in hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 141,61 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

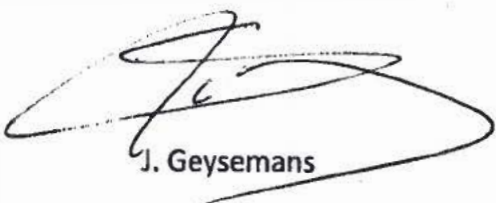
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 2 mei 2018

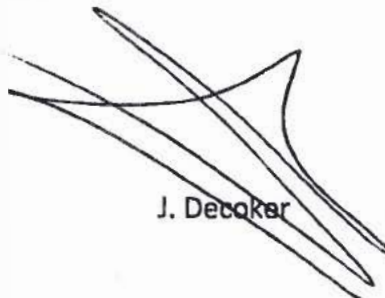
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

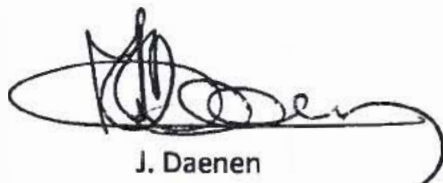
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

